

РЕШЕНИЕ

№ 22668

гр. София, 01.07.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 65 състав, в
публично заседание на 11.06.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Ванина Колева

при участието на секретаря Ирена Йорданова, като разгледа дело номер **1809**
по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе
предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл.68, ал.6 от Закона за Министерството на вътрешните работи /ЗМВР/.

Образувано е по жалба на М. Г. Г. с ЕГН [ЕГН] от [населено място] срещу Заповед № 3286з-4480/03.12.2024г., издадена от директора на Главна дирекция „Национална полиция“ при Министерството на вътрешните работи (МВР), с която, на основание чл. 21, ал.1 от Наредбата за реда за извършване и снемане на полицейска регистрация, приета с ПМС № 191/22.07.2015г., е отказано снемането на полицейска регистрация № 6955 от 24.04.2019г. по описа на 07 РУ – СДВР.

В жалбата са изложени подробни доводи за незаконосъобразност на оспорения административен акт като издаден при съществени нарушения на административнопроизводствените правила, несъответствие с материалноправните разпоредби на националното и европейското законодателство, несъответствие с целта на закона - основания за оспорване по чл. 146, т.3, т.4 и т.5 АПК. Конкретно се твърди, че административният орган не е направил цялостна и обобщена преценка на личността на жалбоподателя, като не е изяснил фактическата обстановка и не е спазил изложеното в решение на Съда на Европейския съюз по дело С -118/21, не е спазил принципа на пропорционалност. Жалбоподателят счита, че не е доказана необходимостта от обработване на лични данни в случая, както и че следва да се приложи разпоредбата на чл. 85, ал. 1 НК и след настъпване на реабилитация всички последици от осъждането следва да бъдат заличени. Моли съда да отмени Заповед № 3286з-4480/03.12.2024г., издадена от директора на

Главна дирекция „Национална полиция“ и да върне преписката на административния орган със задължителни указания за снемане полицейската регистрация на жалбоподателя. Претендира присъждане на направените разноски.

Ответникът - директорът на Главна дирекция "Национална полиция" към МВР, чрез процесуалния си представител оспорва жалбата и излага аргументи за законосъобразност на обжалвания отказ. Подробни съображения излага в представена писмена защита. Претендира юрисконсултско възнаграждение и прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение.

Административен съд София-град, след като обсъди доводите на страните и прецени събраните по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Между страните не е спорно, че административното производство е било образувано по подадено от жалбоподателя М. Г. Г. заявление рег. № 812105-23/02.07.2024 г. по описа на МВР за снемане на полицейската му регистрация, постъпило в ГДНП във връзка с водено досъдебно производство № 15192/22.10.2018 г. на 07 РУ - СДВР.

По заявлението е извършена проверка, въз основа на данните от която е изготвено Предложение рег. № 513р-101952/08.10.2024 г. по описа на СДВР от директора на СДВР до директора на Главна дирекция "Национална полиция" за отказ за снемане на полицейската регистрация. В предложението са обобщени резултатите от проверката.

При проверката е установено, че М. Г. Г. има извършена единствена полицейска регистрация рег. № 6955 от 24.04.2019 г. по описа на 07 РУ - СДВР за деяние по чл. 234, ал. 1 от НК, по досъдебно производство (ДП) № 15192/2018 г. по описа на 07 РУ - СДВР. Образувана е прокурорска преписка № 47575/2018 г. по описа на Софийска районна прокуратура (СРП). На 07.05.2019 г. СРП на основание чл. 35, ал. 1 и чл. 247, ал. 1 от НПК е внесла в Софийски районен съд (СРС) обвинителен акт за образуване на съдебно производство по ДП № 15192/2018 г. по описа на 07 РУ - СДВР, пр.пр. № 47575/2018 г. по описа на СРП, срещу М. Г. Г. във връзка с данни за установен случай на държане на акцизни стоки без бандерол тютюн за наргиле с общо тегло 12,780 кг., с цена за един килограм - 250 лева, на обща стойност 3195,00 лева, с обща стойност на дължимия акциз в размер на 1942,56 лева.

С протоколно определение от 29.10.2019 г., постановено по НОХД № 7852/2019 г., влязло в законна сила на 29.10.2019 г., Софийският районен съд, Наказателно отделение, 107-ми състав одобрява постигнатото споразумение между страните по делото за следното: подсъдимият М. Г. Г. се признава за виновен в това, че на 22.10.2018 г. в [населено място], в близост до кръстовището на ул. „Проф. Д-р И. С.“ и [улица], в себе си и в жилище, находящо се в [населено място], [жк], [жилищен адрес] стая 713, държал акцизни стоки без бандерол, когато такъв се изисква по закон съгласно разпоредбите на ЗАДС, и случаят е немаловажен - престъпление по чл. 234, ал. 1 от НК. Страните се споразумяват на М. Г. Г. за извършеното от него престъпление по чл. 234, ал. 1 от НК и при условията на чл. 55, ал. 1, т. 1 и ал. 3 от НК, да се определи наказание „лишаване от свобода“ за срок от осем месеца, като на основание чл. 66, ал. 1 от НК изтърпяването на така определеното наказание „лишаване от свобода“ се отлага за срок от три години, считано от влизане на споразумението в сила. М. Г. Г. е реабилитиран по чл. 86, ал. 1, т. 1 от НК на 29.10.2022 г., с дата на получаване на сведенията 01.11.2022 г.

От изготвената при проверката справка с приложена разпечатка от информационен фонд на МВР се установява, че в Софийска районна прокуратура срещу М. Г. Г. е водено и приключено досъдебно производство, свързано с извършената му полицейска регистрация.

Съгласно електронна справка за съдимост рег. № 240716005000304316 от 16.07.2024 г., М. Г. Г. е осъден по цитираното наказателно производство.

С оспорената Заповед № 3286з-4480/03.12.2024г. директорът на Главна дирекция "Национална полиция" е отказал снемането на полицейска регистрация рег. № 6955 от 24.04.2019 г. по описа на 07 РУ - СДВР, извършена на М. Г. Г., поради липсата на визираните в чл. 68, ал. 6 ЗМВР основания. В мотивите на заповедта е посочено, че осъждането с влязла в сила присъда не е сред лимитивно изброените основания за снемане на полицейска регистрация по чл. 68, ал. 6 от ЗМВР, включително и при настъпила реабилитация. Изложено е още, че извършеното от М. Г. Г. престъпление е не само тежко по смисъла на чл. 93. т. 7 от НК, а и като последици на въздействието му по отношение на обществото, предвид степента, в която го засяга. Приел е, че анализът определя личността на М. Г. Г. като рискова за обществото по отношение противодействието на престъпността и опазването на обществения ред и продължаване обработването на данните за извършената на Г. полицейска регистрация следва да способства за изпълнението на основните дейности на полицейските органи по чл. 6, ал. 1, т. 1 - 3,6 и 9 от ЗМВР. Като част от административната преписка са представени решение рег. № 513005-57/09.06.2023г. на директора на СДВР, с което се предоставя достъп до личните данни на М. Г. Г.; обвинителният акт по досъдебното производство срещу него; заверен препис от споразумението по нохд № 7852/29019г.; справка за протичане на наказателни производства от Единната информационна система за противодействие на престъпността; електронна справка за съдимост; справка картон на водача по ЗДвП; справка рег. № 3286р-63741 от 03.12.2024 от автоматизирани информационни фондове на МВР за М. Г. Г. като установен извършител на престъпления. Допълнително от ответника е представена и карта за полицейска регистрация на лицето.

С жалбата до съда са представени и са приети като доказателства по делото: удостоверение от Националната следствена служба ФО-1289/2025 от 31.01.2025г., че срещу М. Г. Г. няма данни за обвинения по неприключени наказателни производства; удостоверение изх. № У-6218/2025 от 31.01.2025г. от Софийска районна прокуратура, че към 31.01.2025г. срещу жалбоподателя няма повдигнати обвинения по неприключили наказателни производства; свидетелство за съдимост рег. № 240131111011000032595 от 31.01.2025г.; справка изх. № 4199/20.01./2025г. от К. на частните съдебни изпълнители, че по партията на М. Г. Г. в качеството му на длъжник няма регистрирани висящи изпълнителни дела; удостоверение И.. № 220202400286760/21.101.2024г., от ТД на НАП С., офис С. за липса на задължения; удостоверение изх. № [ЕГН]/ 21.10.2024г., от Столична община, дирекция "Общински проходи", отдел "Общински проходи" К. село, че жалбоподателят няма задължения за местни данъци и такса битови отпадъци към Столична община; удостоверение от ТД на НАП С. за регистрирани трудови договори, от което се установява, че М. Г. Г. е сключил трудов договор на 02.02.2024г. С 28 СУ "А. К."; диплома за висше образование от НСА.

По искане на жалбоподателя като свидетел пред съда е разпитана И. Г. К., с която живее на семейни начала. Според показанията ѝ, жалбоподателят работи като учител по физическо възпитание, класен ръководител е на осми клас. Децата го харесват, колегите му имат добро отношение към него.

При така установените факти, Административен съд София - град обосновава следните правни изводи:

Жалбата е подадена в срока по чл. 149, ал. 1 от АПК, срещу подлежащ на обжалване индивидуален административен акт, от надлежна страна, за която е налице интерес от оспорване, поради което същата е процесуално допустима.

Разгледана по същество жалбата е основателна по следните съображения:

Заповед № 3286з-4480/03.12.2024г. е издадена от компетентен административен орган – директор

на Главна дирекция "Национална полиция". Съгласно чл. 68, ал. 6 във вр. с чл. 29, ал. 1 ЗМВР полицейската регистрация се сема въз основа на писмена заповед на министъра на вътрешните работи като администратор на лични данни или оправомощени от него длъжностни лица. Правомощията са делегирани със Заповед № 81213-267/10.03.2015 г. на министъра на вътрешните работи, с която на основание чл. 68, ал. 6 във връзка с чл. 29, ал. 1 и чл. 33, т. 9 ЗМВР са оправомощени директорът и заместник директорите на Главна дирекция "Национална полиция" да издават заповеди за снемане или отказ за снемане на полицейска регистрация. От приложеното по делото удостоверение 328600-25474 2 от 17.04.2025. от началник "Човешки ресурси" в ГДНП се установява, че именно издателят на заповедта е заемал длъжността директор на Главна дирекция "Национална полиция" МВР към момента на издаването ѝ.

При издаване на акта е изпълнено изискването на чл. 19, ал. 4, т. 2 от Наредба за реда за извършване и снемане на полицейска регистрация, като е изготвено предложение от структурата, извършила полицейската регистрация, с изразени мотиви за отказ за снемане на регистрацията.

По съществото си полицейската регистрация представлява обработване на лични данни от компетентните органи за целите на предотвратяването, разследването, разкриването или наказателното преследване на престъпления, или изпълнението на наказания, включително предпазването от заплахи за обществената сигурност и тяхното предотвратяване и попада в приложното поле на Директива (ЕС) 2016/680 на Европейския парламент и на Съвета от 27 април 2016 година относно защитата на физическите лица във връзка с обработването на лични данни от компетентните органи за целите на предотвратяването, разследването, разкриването или наказателното преследване на престъпления или изпълнението на наказания и относно свободното движение на такива данни. Съображение 26 от Директива 2016/680 изисква гаранции, че събраните данни не надхвърлят необходимото и не се съхраняват за период по-дълъг от необходимото за целите, за които се обработват, и определя, че администраторът следва да установи срокове за тяхното изтриване или периодичен преглед. От съображение 34 следва извод, че обработването за целите, посочени в член 1, параграф 1 от директивата, следва да включва операции по ограничаване на обработването, заличаване или унищожаване на данните. Тези принципни положения намират израз в член 5 и член 13, параграфи 2 и 3 от директивата, съгласно които се предвиждат срокове за съхранение и периодична проверка, на необходимостта от съхранение на лични данни.

В разпоредбата на чл. 68, ал. 6 от ЗМВР са изброени изчерпателно предпоставките за снемане на полицейска регистрация и сред тях не е предвидена възможност за снемането ѝ, в случай като настоящия – настъпила е реабилитация, но наказателното производство срещу регистрираното лице е приключило с влязла в сила осъдителна присъда, с която лицето е признато за виновно за извършване на престъпление в случая по чл. 234, ал.1 НК. На практика националната уредба дава неограничено право на обработване на данни от компетентните органи за целите, посочени в член 1, параграф 1 от Директива 2016/680, и регистрираното лице няма право да поиска да бъде ограничено обработването, заличаване или унищожаване на данните му, в конкретната хипотеза, извън изброените в закона.

В случая не е установено, че на жалбоподателя е извършена полицейска регистрация съгласно чл. 68, ал. 1 от ЗМВР, заради привличането му като обвиняем за извършено престъпление по чл. 234, ал.1 НК. Жалбоподателят е извършил престъплението през 2019г., за което е било образувано НОХД № 7852/2019 г. по описа на СРС, 107-ми състав, приключило със споразумение, с което М. Г. Г. се е признал за виновен за извършеното престъпление по чл. 234, ал.1 НК и е определено наказание 'лишаване от свобода за срок от осем месеца, като на основание чл. 66, ал.1 НК изтърпяването му е отложено за срок от три години.

Липсата на възможност в българския закон за снемане на полицейска регистрация в случай като процесния противоречи на правото на европейския съюз. В решение от 30.01.2024 г. по дело С-118/2022 г., Съдът на Европейския съюз (СЕС) (голям състав) приема, че член 4, параграф 1, букви в) и д) от Директива (ЕС) 2016/680 на Европейския парламент и на Съвета от 27 април 2016 година, разглеждан във връзка с членове 5 и 10, член 13, параграф 2, буква б) и член 16, параграфи 2 и 3 от тази директива и в светлината на членове 7 и 8 от Хартата на основните права на Европейския съюз, трябва да се тълкува в смисъл, че не допуска национално законодателство, което за целите на предотвратяването, разследването, разкриването или наказателното преследване на престъпления или изпълнението на наказания предвижда съхранение от полицейските органи на лични данни, и по-конкретно на биометрични и генетични данни за лица, осъдени с влязла в сила присъда за умишлено престъпление от общ характер, и то до смъртта на субекта на данни, включително когато той е реабилитиран, без да задължава администратора периодично да проверява дали това съхранение все още е необходимо, и без да признава правото на субекта на данни на изтриване на горепосочените данни, щом съхранението им вече не е необходимо за целите, за които те са били обработвани, или евентуално правото на ограничаване на тяхното обработване.

Директива (ЕС) 2016/680, съображение 26 относно законосъобразното, добросъвестно и прозрачно обработване на личните данни, изисква гаранции, че събраните данни не надхвърлят необходимото и не се съхраняват за период по-дълъг от необходимото за целите, за които се обработват. Определя още, че администраторът следва да установи срокове за тяхното изтриване или периодичен преглед. В съображение 34 изрично се сочи, че обработването на лични данни от компетентните органи за целите на предотвратяването, разследването, разкриването или наказателното разследване на престъпления, или изпълнението на наказания, включително предпазването от заплахи за обществената сигурност и тяхното предотвратяване, следва да включва операции по ограничаване на обработването, заличаване или унищожаване на данните. Тези принципи намират проявление в разпоредбите на чл. 5 (подходящи срокове за съхранение и проверка), 10 (съхранение само при абсолютна необходимост и при подходящи гаранции за правата и свободите на субекта на данни) и 13 (допълнителна информация за срока, за който ще се съхраняват личните данни и за критериите, използвани за определянето му и съображения за законодателни мерки, които забавят, ограничават или водят до пропускане на предоставянето на тази информация на субекта на данните) от Директивата.

В т. 45, т. 70 и т. 71 от решението на СЕС е посочено, че чл. 5 от Директивата оставя на държавите членки да решат дали да определят срокове за изтриване на посочените данни или за периодична проверка на необходимостта от съхранение им, но сроковете следва да са подходящи и в крайна сметка да позволяват изтриване на разглежданите данни, когато съхранението им вече не е необходимо. Подобно изискване обаче не е изпълнено, когато единствената хипотеза, в която националното законодателство предвижда такова изтриване по отношение на лице, осъдено с влязла в сила присъда за умишлено престъпление от общ характер, е настъпването на смъртта му. В хода на административното производство и пред съда, ответният орган не е изложил аргументи, от които съдът да достигне до извод, че съхранението на данни на жалбоподателя 6 години след регистрацията и след извършеното все още е необходимо за целите, за които те са били обработвани при създаването на полицейската регистрация. Не е преценено дали така посочените срокове са подходящи в съответствие с чл. 4, параграф 1, букви "в" и "д" от Директивата в светлината на чл. 52, параграф 1 от Хартата за пропорционалност на всяко ограничаване на правата. Не е правена и периодична проверка от администратора дали съхранението на личните

данни на лицата с полицейска регистрация все още е необходимо. Като мотив е посочено единствено, че престъплението, за което се е признал за виновен жалбоподателят е тежко по смисъла на чл. 93, т.7 НК, няма смекчаващи вината обстоятелства и обвинението се доказва по несъмнен начин от доказателствата, събрани в хода на ДП. Тези обстоятелства имат отношение към определената му присъда, но не и към срока за съхранение на личните данни. Както е посочено в т. 60 от Решението на СЕС не за всички лица, осъдени с влязла в сила присъда за престъпление, попадащо в обхвата на това определение, рискът да са замесени в други престъпления е еднакъв, което да обосновава определянето на еднакъв срок на съхранение на засягащите ги данни. Ето защо в някои случаи, с оглед на фактори като естеството и тежестта на престъплението или липсата на рецидив, рискът, който представлява осъденото лице, не дава непременно основание за запазването до смъртта му на неговите данни в предвидения за целта национален полицейски регистър. В такива случаи вече не съществува необходимата връзка между съхраняваните данни и преследваната цел (вж. по аналогия становище 1/15 (Споразумение PNR ЕС—К.), от 26 юли 2017 г., EU:C:2017:592, т. 205). Поради това съхранението им не съответства на принципа на свеждане на данните до минимум, предвиден в член 4, параграф 1, буква в) от Директива 2016/680, и е за период, по-дълъг от необходимия за целите, за които данните се обработват, което е в разрез с член 4, параграф 1, буква д) от тази директива. В т. 67 от решението СЕС е дава насоки, като посочва, че може да се счита, че съхранението на биометрични и генетични данни отговаря на изискването да се допуска единствено когато „това е абсолютно необходимо“ по смисъла на член 10 от Директива 2016/680, обаче само ако то отчита естеството и тежестта на престъплението, за което лицето е осъдено с влязла в сила присъда, или други обстоятелства, като например конкретния контекст, в който е извършено това престъпление, евентуалната му връзка с други течащи производства или пък миналото или профила на осъденото лице.

В случая в мотивите си директорът на ГДНП не е изследвал контекстът, в който е било извършено престъплението от жалбоподателя, че той е бил млад, че не е установена връзка с други престъпления. Не е изследвано миналото и профила на осъденото лице. Не са събрани данни за личността му и липсата на друго нарушения. Изводите, които са изведени и анализът, който е направен в мотивите на обжалвана заповед са единствено за извършеното от него престъпление, за което е изтърпял наказанието си и е реабилитиран, и са свързани единствено с характера на престъплението, като не е изследвана личността му, поради което и не е направена преценка. Не е обсъдена и настъпилата реабилитация, която, както е посочено в т. 61 от решението на СЕС може да е индиция, че субектът на данните представлява по-малък риск от гледна точка на целите за противодействие на престъпността или опазване на обществения ред, и следователно обстоятелство, което може да доведе до скъсяване на необходимия период за такова съхранение. Поради липса на изследване на риска не може да се прецени пропорционалността на съхранението на данните с оглед на преследваните с него цели.

В хода на административното производство по чл. 68, ал. 6 ЗМВР административният орган дължи проверка за необходимост от съхранение на личните данни в информационните масиви на МВР към момента на подаване на искането. По същество проверката следва да обхване предвидените в чл. 19 от Наредбата за реда за извършване и снемане на полицейска регистрация действия, но трябва да включва и

събиране и анализ на информацията относно заявителя като субект на данни и да прецени дали спрямо него са налице предвидените в националното законодателство основания в чл. 68, ал. 6, т. 1-т. 5 ЗМВР за заличаване на полицейската регистрация, но и на друга информация, свързана с личността на субекта на лични данни във връзка с естеството и тежестта на престъплението, за което е осъдено с влязла в сила присъда, контекста, в който е извършено това престъпление, евентуалната му връзка с други течащи производства, миналото или профила на осъденото лице, риска, който представлява изтеклият период от време, други особени обстоятелства, относими към това лице, вкл. по отношение съществена необходимост от превенция на деяния, опасни за обществото. Целта на проверката е съпоставка на важността на преследваната с полицейската регистрация цел във всеки конкретен случай и спрямо всяко конкретно лице и тежестта на ограничението за упражняване на съответни права, вкл. правото на изтриване/заличаване на съхраняваната за лицето информация (виж т. 67 вр. т. 62 и т. 69 от решението по дело С-118/22 г. на СЕС). Следва да се спазва баланса между обществения интерес, предполагащ правоохранителните органи да разполагат със специфични данни за лицето, събрани чрез способа на полицейската регистрация, и правото на субекта на данни на изтриване на съхраняваните данни, когато това съхранение вече не е необходимо.

В настоящия случай в оспорения административен акт е извършен формален анализ по отношение личността на жалбоподателя като не са обсъдени всички относими факти и обстоятелства. Рисковият профил на М. Г. Г. е преценен единствено с оглед извършеното от него престъпление, като органът е приел, че съхраняването на неговите данни е с оглед противодействие на престъпността и опазване на обществения ред. Установените в хода на съдебното обжалване факти, че жалбоподателят е завършил висше образование, работи като учител по физическо възпитание, не е разследван или осъждан, няма задължения, не е изследван от административния орган при анализа на личността му. Следва да бъде посочено установеното с решение на Съда на Европейския съюз по дело С 205/21, че не е допустима национална уредба, която предвижда системно събиране за целите на регистрацията им, на биометрични и генетични данни от всяко лице, привлечено като обвиняем за умишлено престъпление от общ характер, без да предвижда задължение за компетентния орган да провери и докаже, от една страна, че събирането на тези данни е абсолютно необходимо за постигането на конкретните преследвани цели и от друга страна, че тези цели не могат да бъдат постигнати чрез мерки, които засягат в по-малка степен правата и свободите на съответното лице. Липсва анализ и оценка, както и извършване на проверка от органа, дали съхранението на данните все още е необходимо за целите, за които те са били обработвани и до каква степен са относими към тези цели. Едва след извършване на тази преценка, органът може да даде отговор на въпроса необходимо ли е обработката на лични данни да продължи или е налице основание полицейската регистрация на лицето да бъде снета. Резултатите от извършената от административния орган проверка за необходимост трябва да са обективирани в крайния акт, с който завършва производството по чл. 68, ал. 6 ЗМВР - заповедта по чл. 21, ал. 1 от Наредбата за реда за извършване и снемане на полицейска регистрация. В този смисъл е и актуалната практика на ВАС - Решение № 5730 от 2.06.2025 г. на ВАС по адм. д. № 1169/2025 г., V о.; Решение № 6374 от 12.06.2025 г. на ВАС по адм. д. № 12011/2024 г., V о.; Решение № 5669 от 30.05.2025 г. на ВАС по адм. д. № 1511/2025 г., V о.; Решение № 4735 от

8.05.2025 г. на ВАС по адм. д. № 985/2025 г., V о. И мн. др.

От изложеното следва, че обжалваният индивидуален административен акт следва да бъде отменен като незаконосъобразен, поради наличие на основания по чл. 146, т. 2, 3, 4 и 5 АПК и на основание чл. 173, ал. 2 от АПК преписката да бъде върната на административния орган за ново разглеждане на заявлението за снемане на полицейска регистрация при спазване указанията по тълкуване и прилагане на закона, дадени в решението.

Следва да се съобрази изложеното в решение от 30.01.2024 г. по дело С-118/2022 г. на СЕС, като конкретно се извърши преценка дали при положение, че лицето е реабилитирано и изминалото време, е все още необходимо съхраняване на данните от тази регистрация за целите, за които са събрани и дали толкова продължителното им съхраняване е пропорционално на преследваната с регистрацията цел и не засяга ли повече от необходимото правата на жалбоподателя.

При този изход на спора и и на основание чл. 143, ал. 1 АПК на жалбоподателя следва да се присъдят своевременно претендираните и доказани разноски за държавна такса в размер на 10 лв. и за адвокатско възнаграждение в размер на 1500 лв. В същото време обаче, от страна на ответника е направено възражение за прекомерност, което съдът намира за основателно. Касае се за дело, което не се отличава с фактическа или правна сложност и с проведено само едно съдебно заседание, поради което следва да се присъди възнаграждение в размер на 1000 лв., което е близко до минималното определено в чл. 8, ал. 2, т. 3 от Наредба № 1 от 09.07.2004 г. за възнаграждения за адвокатска работа.

Водим от горното, Административен съд София - град, I отделение, LXV състав:

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Заповед № 3286з-4480/03.12.2024г., издадена от директора на Главна дирекция „Национална полиция“ при Министерството на вътрешните работи.

ИЗПРАЩА административната преписка на директора на Главна дирекция "Национална полиция" за ново разглеждане на искането на М. Г. Г. за снемане на полицейска регистрация № 6955 от 24.04.2019г. по описа на 07 РУ – СДВР, при спазване на дадените в решението указания по тълкуване и прилагане на закона.

ОСЪЖДА Главна дирекция "Национална полиция" да заплати на М. Г. Г. с ЕГН [ЕГН] разноски по делото в размер на 1010 (хиляда и десет) лева.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщението.

СЪДИЯ: